

РЕШЕНИЕ

№ 8319

гр. София, 11.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в публично заседание на 29.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **10293** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-чл.178 АПК, вр.чл.68, ал.1 от Закона за защита от дискриминация (ЗЗДискр.).

Образувано е по жалба (и уточняваща молба към нея от 17.11.2023 година) от д.м.н., проф. Т. Й. В. и проф. д-р П. С. Б., чрез пълномощника им - адв. А. К., срещу Решение №336/20.09.2023 година по преписка №393/2021 г. по описа на Комисията за защита от дискриминация, с което КЗД, Четвърти специализиран състав е приел за установено по отношение на проф. д-р П. С. Б., д.м.н., проф. Т. Й. В. (в решението на КЗД погрешно-В.), д.м.н., проф. д-р Л. Й. И. и С. Л. Я., че проф. д-р Д. Д. Д., д.м. - ректор на Медицинския университет, [населено място], И. М. В. - ръководител отдел „Човешки ресурси“ в Медицинския университет, [населено място] и управител на УМБАЛ „Св. М.“, [населено място] и Г. А. Г. - управител на УМБАЛ „Св. М.“, [населено място] не са осъществили дискриминация по смисъла на § 1, т.1 и т.3 от ДР на ЗЗДискр., вр. чл. 5 от ЗЗДискр. под формата на „тормоз“ на работното място по признак „обществено положение“ и „преследване“.

В жалбата са изложени твърдения, които сочат квалификация на основанието

за оспорване по чл.146, т.3 АПК - допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, поради игнорирането на събрани доказателства по преписката (бланкетно без да се сочи кои са тези доказателства) и необсъждането на доводите на жалбоподателите. Искането обаче е за отмяна на решението на основанията по чл.146, т.4 и т.5 АПК-противоречие с материалноправните норми и несъответствие с целта на закона.

Ответникът-КЗД не депозира писмен отговор по жалбата в срока по чл.163, ал.1, вр.чл.152, ал.1 от АПК.

В съдебно заседание пред Административен съд София-град, жалбоподателите не се явяват и не се представляват. С молба от 29.04.2024 г. пълномощникът им-адв. К. заявява, че поддържа жалбата и заявява искане за присъждане на разноски.

Ответникът- КЗД, чрез процесуалния си представител- юрисконсулт К. оспорва основателността на подадената жалба и моли за отхвърлянето ѝ. Подробни аргументи излага в депозираното по делото становище от 12.01.2024 г. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение.

Заинтересованата страна проф. д-р Д. Д. Д., д.м. - ректор на Медицински университет, [населено място], чрез процесуалния си представител адв. Я., оспорва жалбата и моли за отхвърлянето ѝ.

Заинтересованата страна И. М. В. - ръководител отдел „Човешки ресурси“ в Медицински университет, [населено място] и управител на УМБАЛ „Св. М.“, [населено място] не изразява становище по основателността на подадената жалба.

Заинтересованата страна Г. А. Г. - управител на УМБАЛ „Св. М.“, [населено място], не се явява , не се представлява и не изразява становище по жалбата.

За да се произнесе по на жалбата, съдът съобразява следното:

Производството по преписка № 393/2021 г. е образувано въз основа на подадена от проф. д-р П. С. Б., проф. Т. В., Л. Й. И. и С. Л. Я., чрез пълномощник П. Д. жалба с вх. № 18-00-102/21.07.2021 г. и допълнения към нея с вх. № 44-01-93/05.08.2021 г., вх. № 44-01-95/30.08.2021 г. и вх. № 44-01- 101/14.09.2021 г.

В жалбата са изложени оплаквания за дискриминация, извършена под формата на тормоз по признак „обществено положение" по чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр. Изложено е, че

И. В., ръководител на отдел „Човешки ресурси“ в МУ- П., освен че ръководи този отдел на Университета, е и управител на частната болница „Света М.“ - П. ООД, бивш прокурист на АИПСИМП по акушерство и гинекология „Света Марина“ ЕООД - дружества, свързани с Г. Г., собственик и/или управител на редица лечебни заведения, опериращи на територията на [населено място], включително на частната университетска болница „Св. М.“ - П., а също и почетен ректор на университета. Освен явната свързаност, В. била и тъща на Г.. Уточняват, че новоизбраният ректор д-р Д. „действа под диригентството на Г.“, защото той държал академичната общност в П. повече от 18 години. Изложеното довело до неизбежен конфликт между МУ - П. и другия работодател на жалбоподателите - МБАЛ „Сърце и мозък“ тъй като макар болницата да отговаряла на всички законови изисквания за получаване на статут „университетска“, под влиянието на Г., настоящото ръководство на МУ - П. отказвало да придвижи висящата пред Министерството на здравеопазването преписка. Във връзка с конфликта между МУ - П. и МБАЛ „Сърце и мозък“, Г., В. и други лица посегнали на честта, авторитета и доброто име на академични лица и на дългогодишни служители на университета. Като повод В. използвала факта, че на 05.07.2021 г. колективът на МБАЛ „Сърце и Мозък“ публикувал отворено писмо (приложено) чрез няколко медии, в което се посочвали общоизвестни факти за Д. Д. и Г. Г.. Позицията на лекарската гилдия като професионално ангажирана с проблемите на здравеопазването в града била изложена критично и открито, като израз на нетърпимостта срещу предполагаеми дългогодишни корупционни практики и зависимости между новия и стария ректор, ноторния сговор помежду им в непрозрачното управление на МУ-П., разпределянето на пациенти и студенти между лечебните заведения, раздаването на постове, съмнителното усвояване на евросредства на територията на област П. и т.н.

Във връзка с публикуваното отворено писмо от колектива на МБАЛ „Сърце и Мозък“, проф. д-р Д. Д. и служителят в личен състав при МУ- П. и управител на частната болница „Св. М.“, И. В., започнали целенасочено да тормозят всички специалисти, които освен по трудово правоотношение с МУ- П. били служители и в МБАЛ „Сърце и Мозък“. На множество служители били изпратени неоснователни покани за даване на обяснения във връзка с инициирани дисциплинарни производства

срещу лицата, дръзнали да подкрепят отвореното писмо и да изразят гражданската си позиция. Зад всичко това прозирали задкулисни действия на Г. Г. - бивш ректор на МУ П., депутат от ГЕРБ в 45-тото и отказал се от място в 46-тото НС, който упражнявал натиск над новоизбрания ректор проф. Д. Д. и редица лекари. В качеството си на служител на „Човешки ресурси“ И. В. инициирала производства по дисциплинарно уволнение на всеки от жалбоподателите, като към момента на изготвяне на жалбата до КЗД им били връчени покани по чл. 193 от Кодекса на труда за даване на писмени обяснения във връзка с изцяло несъстоятелни обвинения и им било заявено да очакват да им бъдат връчени заповеди, с които ще бъдат прекратени трудовите им отношения с МУ - П.. Въпросните сигнали, които следвало да са част от доказателствата и се очаквало да имат отношение към вменено нарушение в рамките на дисциплинарното производство, останали скрити за тях. В изпращаните покани се посочвало, че е засегната личността на ректора (проф. Д. Д.) и репутацията му. Така той в качеството му на работодател, представляващ държавен университет, щял да наложи дисциплинарни наказания, ако служителят не признае угодни за ректора факти и обстоятелства. По този начин се упражнявал явен и недопустим натиск върху лицата, осмелили се да повдигнат въпроса за съмнителни практики на настоящия и бившия ректор. Масовото и правно необосновано изпращане на покани по чл.193, ал.1 от КТ до служители на МБАЛ „Сърце и мозък“, които се осмелили да изложат мнението си относно действията и поведението на ректора Д. Д. и бившия ректор Г. Г. било груба саморазправа по недопустим начин. Считат, че Г. и неговата тъща В. злоупотребяват по изключително очевиден начин- той със социалното си положение и натрупано влияние, а тя със служебното си положение, което упражнявали противозаконно за тормоз и изнудване.

В жалбата се твърди още, че И. В. се опитвала да дискредитира докторанти осъществяващи теоретичното си обучение в МУ - П. и практическото си обучение и изследователска дейност в МБАЛ „Сърце и мозък“, тъй като представителите на МУ- П. в свои писма до Министерството на здравеопазването твърдели, че две от докторантурите, осъществявани в МБАЛ „Сърце и Мозък“ били прекратени. Една от тях била конкретно на д-р Алим И., чийто научен ръководител бил именно проф. Б..

Всички действия на Г., В., Д. разкривали, че същите третирали МУ - П. като своя

частна собственост, като свой личен инструмент за постигане на собствени комерсиални цели, като злоупотребявали със служебното си положение. С оглед на това, у жалбоподателите назрявало все по-голямото съмнение, че при изпълнението на проектите, които били финансирани със средства на Европейския съюз изцяло или съвместно със средства от националния бюджет, са били извършвани злоупотреби в полза на частни физически и/или юридически лица.

В допълнение с вх. № 44-00-93/05.08.21 г. се сочи, че незабавно след като в интернет пространството (на 05.07.2021 г.) било публикувано открито писмо от служители на МБАЛ „Сърце и Мозък“ започнало своеобразно „преследване“ на всички, които са служители едновременно на МБАЛ „Сърце и Мозък“ и на МУ - П.. В тази връзка на 12.07.2021 г. били връчени на проф. д- р П. С. Б., проф. Т. Й. В., Л. Й. И. и С. Л. Я. покани за даване на обяснения, съдържащи „скалпени и несъдържателни обвинения“. Освен това в поканите се сочело, че ако всеки от тези служители изрично не отрече, че споделя мнението на другия си работодател - МБАЛ „Сърце и Мозък“, това щяло да се счита за самопризнание. Това бил опит да се сплашат служителите на МУ- П.. Считат, че поканите за даване на обяснения говорели допълнително за тенденциозното отношение на работодателя към четиримата служители, подали сигнала и разкривали нарочен стремеж да се вменят несъществуващи нарушения и да се сплашат множество служители, избрани по един единствен критерий- че са служители на МУ - П. и на МБАЛ „Сърце и Мозък“ [населено място].

Предвид изложените обстоятелства за осъществена дискриминация извършена под формата на тормоз по признак „обществено положение“ по чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр., преписката е разпределена за разглеждане от Четвърти специализиран постоянен заседателен състав на КЗД, с Разпореждане №1188/23.09.2021 г. Съставът, определен с цитираното разпореждане, на своя заседание е определил председател на състава и докладчик по преписка №393/2021 г.

В изпълнение на чл.55 и сл. от ЗЗДискр., КЗД е спазила предвидената в специалния закон процедура по проучване, като е изисквала и приложила по преписката становища и доказателства от участниците в производството. В изпълнение на чл.59, ал.3 от ЗЗДискр. на страните е предоставена възможност да се

запознат с приложените по преписката материали.

В становище с вх. № 18-00-14/02.02.22 г. acad. Г. А. Г. посочил, че оспорва жалбата и моли същата да бъде оставена без уважение. Изразил съмнение, че сигналът не изхожда от посочените в него граждани, както и че не били изпълнени условията за прехвърляне на тежестта на доказване. Изложените в сигнала твърдения били неверни, обидни и злепоставящи, а сигналът бил опит да бъде накърнена професионалната му репутация както в академичните, така и в медицинските среди, както и да бъдат злепоставени членове на семейството му и не на последно място ректора на МУ - П. проф. Д.. През периода 08.09.2003 г. - 08.02.2013 г., в който заемал длъжността ректор на МУ П., работил единствено в интерес на учебното заведение, за което говорели постиженията на университета. В заключение добавил, че не разполага с властнически правомощия, тъй като не заема висша държавна длъжност, нито работодателска власт за ангажиране на дисциплинарната отговорност на жалбоподателите.

В становище с вх. № 18-00-13/01.02.22 г. И. В. е посочила, че оспорва жалбата и моли на основание чл. 65, т. 5 ЗЗДискр. да се установи, че спрямо жалбоподателите не е извършено нарушение по защитения от закона признак „обществено положение“. Не били налице данни за извършена дискриминация, поради което ответната страна не можела да проведе обратно доказване, относно липсата на извършено нарушение по ЗЗДискр. За работодателя, в лицето на ректора на МУ П., съществувало позитивно задължение да вземе предвид всички релевантни по случая факти, във връзка с поисканите и депозираните писмени обяснения. Именно работодателят, след като е приел писмените обяснения на лицата е прекратил образуваното дисциплинарно производство срещу тях.

С вх. № 17-00-18/04.02.22 г. е постъпило становище от професор Д. Д., в което се сочи, че жалбоподателите като дългогодишни служители на МУ - П. са ползвали и ползват понастоящем еднакви, с всички останали служители от съответните категории заемани длъжности, условия на труд и равно възнаграждение за еднакъв или равностоеен труд, без оглед на заеманите от тях длъжности в МБАЛ „Сърце и мозък“, [населено място]. На служителите били предоставени равни възможности за професионално израстване и израстване в длъжност, доказателство за което били

заеманите понастоящем академични длъжности „професор“ от жалбоподателите П. Б. и Т. В., последният втори мандат като декан на Факултет „Фармация“ на МУ - П.. За всички служители на МУ - П. действали общите правила на Правилника за устройството и дейността на МУ - П. и приложенията към него, публично достъпни на интернет страницата на висшето училище, в т.ч. и Етичния кодекс на служителите, ведно с общо приложимите разпоредби на националното законодателство, регулиращо трудовите правоотношения в специфичната област на висшето медицинско образование. Цитираното в жалбата до КЗД „отворено писмо“ и начинът на разпространение били безпрецедентни за МУ - П. в дългогодишната му история. Изключително остра и негативна реакция била получена от академичната общност, предвид установеното високо морално, етично и академично поведение от страна на всички нейни представители - преподаватели, служители, студенти и докторанти. Поради наличието на данни за възможна злоупотреба и риск от уронване на престижа и доброто име на МУ - П. бил приложен общ недискриминационен подход с инициране на срещи със служителите на МУ - П., имащи трудови правоотношения и с МБАЛ „Сърце и мозък“, [населено място], като възможен начин да бъде установено действителното авторство на писмото и изолиране на риска от недоброжелателна последваща намеса, поради факта, че за автор на писмото бил посочен „750-членния колектив на МБАЛ „Сърце и мозък“ - П.. Публичното разпространяване на информация и поверителни сведения от служители на МУ-П. представлявало злоупотреба с доверието, уронване на доброто име на университета и нарушаване на трудовата дисциплина по смисъла на чл. 187, ал. 1, т. 8 от Кодекса на труда, чл. 79, т. 12 и чл. 80, ал. 1, т. 7 от Правилника за устройството и дейността на МУ - П., както и чл. 10-чл. 13 от Етичния кодекс на служителите на МУ - П.. Поради липса на реакция от страна на тези служители и на основание чл. 32, ал.1, т. 3 от ЗВО, във връзка с чл. 41, ал. 1, т. 4 от Правилника за устройството и дейността на МУ - П., във връзка с чл. 192, ал.1 от КТ, на 12.07.2021 г. от страна на работодателя били изготвени покани до всички служители на МУ - П., декларирали допълнителна трудова заетост в МБАЛ „Сърце и Мозък“, [населено място]. Част от покани били връчени лично, а други били изпратени по пощата. Изпращането на покани по

чл. 193, ал. 1 от Кодекса на труда до служители на МБАЛ „Сърце и Мозък“, [населено място], не представлявало злоупотреба със служебно положение, а било законоустановено задължение на всеки работодател, в случай на достатъчно данни за обосновано предполагаемо наличие на противоправно поведение от страна на работници или служители. Предвид специалните разпоредби на Правилника за устройството и дейността на МУ - П. и Етичния кодекс на служителите на МУ - П., жалбоподателите като предполагаеми автори на писмото били различно третирани в стартираната дисциплинарна процедура на основата на характеристика, отнасяща се до признак по чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр, т.к. тази характеристика била съществено и определящо професионално изискване, което изискване не надхвърляло необходимото за постигането на законната цел за установяване нарушаването или ненарушаването на трудовата дисциплина от съответните лица, което от своя страна не представлявало дискриминация по смисъла на чл. 7, ал. 2 ЗЗДискр.“

От направеното в жалбата признание на съавторството на т.нар. „отворено писмо“, което не било установено по категоричен начин в дисциплинарното производство, ставало видно, че именно жалбоподателите са проявили нежелано поведение към позоваваните в писмото лица, на основата на признаците по чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр., изразено словесно и имащо за цел и резултат накърняване достойнството им и създаване на враждебна, принизяваща, унижителна и обидна академична среда. В подкрепа на тези си твърдения били представени получените писмени обяснения от жалбоподателите, видно от които същите се позовавали на свободата на словото и без наличието на академизъм, първо отричали знанието си за т.нар. отворено писмо, а впоследствие го коментирали в детайли. Всички институции, до които в копие е изпратена жалбата, извършили по компетентност надлежни проверки в МУ - П.. В резултат на тези действия не били установени нарушения, включително и във връзка с прекратяването на трудовия договор на С. Я. по реда на чл. 334 от Кодекса на труда, което прекратяване било въз основа на необходимостта от заемането на длъжността от лице на пълен работен ден. Изложените в жалбата твърдения

за „своеобразно преследване" не кореспондирани с действителните факти и обстоятелства, т.к. към жалбоподателите освен поканата за личен разговор и изпратената покана по чл. 193, ал. 1 от Кодекса на труда по описания по-горе ред, не били предприемани други действия от страна на работодателя. Предвид липсата на категорично установяване на нарушаване на трудовата дисциплина в хода на дисциплинарното производство не били налагани наказания. В., Б. и И. към момента на изготвяне на становището били служители на МУ - П. „въпреки явно установеното им противоправно поведение, довело до накърняване на доброто име на университета“. Предприетото към конкретните лица поведение било в резултат на изпълнението на законоустановено задължение на работодателя, при равно третиране на потенциалните нарушители на трудовата дисциплина, като по никакъв начин не било проявявано нежелано поведение към тях, изразено физически, словесно или по друг начин, имащо за цел или резултат накърняване достойнството им и създаване на враждебна, принизяваща, унижителна, обидна или застрашителна за тях среда.

Изготвен е доклад заключение, за който страните са уведомени (л.99-118 по делото).

Със Заповед №12-11-1794/23.09.2022 г. на председателя на КЗД, е наредено Н. А. да замества Баки Х. в заседанието на 06.10.2022 г. по реписка №393/2021 г.

На първото открито заседание по преписката на 06.10.2022 г. са конституирани страните и е даден ход на производството за разглеждане по същество. Във връзка с необходимостта от изясняване на обстоятелства около предмета на спора, съставът е взел решение да бъде даден едномесечен срок за допълнително представяне на доказателства, във връзка с дисциплинарното наказание на проф. В. и във връзка с прекратената докторантура на д-р И.. Указал е на процесуалния представител на жалбоподателите, че в нарочна молба следва да конкретизира свидетелите и да вземат отношение по представените доказателства в проведеното заседание.

Във връзка с дадените от КЗД указания е постъпила молба с вх. №44-01-134/13.10.2022 г. от жалбоподателите в производството пред КЗД, с приложени молба от П. Г. и К. Г., както и уверение и копие на трудовите им договори.

С Решение №31 от 20.01.2023 г. Четвърти специализиран заседателен състав е допуснал при режим на довеждане посочените от процесуалните представители на жалбоподателите свидетели, допуснал представените от адв. Б. доказателства с вх. №44-01-134/13.10.2022 г. и представените с вх. №17-00-134/14.10.2022 г. заверени писмени доказателства.

На 09.02.2023 г. е проведено заседание на КЗД, на което са разпитани свидетели. Във връзка с необходимостта от изясняване на обстоятелства около предмета на спора, съставът е взел решение да бъде даден 10 дневен срок за допълнително представяне на доказателства.

С вх. №17-00-34/10.04.2024 г. от МУ – П. са представени заверени копия на изисканите в открито заседание доказателства.

Със Заповед №12-11-806/26.04.2023 г. на председателя на КЗД е наредено В. С. да замести Баки Х. по делото, поради обективна невъзможност последният да присъства на откритото заседание насрочено за 27.04.2023 г.

На последното открито заседание на 27.04.2023 г., съставът е изслушал становищата на страните и е преценил, че преписката е изяснена от фактическа и правна страна и я е обявил за решаване.

Постановено е Решение № 336/20.09.2023 г. на Комисията за защита от дискриминация, четвърти специализиран постоянен заседателен състав по преписка № 393/2021 г., с което е установено, че по отношение на проф. д-р П. С. Б., д.м.н., проф. Т. Й. В., д.м.н., проф. д-р Л. Й. И. и С. Л. Я., че ответните страни проф. д-р Д. Д. Д., д.м. - ректор на Медицински университет, [населено място], И. М. В. - ръководител отдел „Човешки ресурси“ в Медицински университет, [населено място] и управител на УМБАЛ „Св. М.“, [населено място] и Г. А. Г. - управител на УМБАЛ „Св. М.“, [населено място] не са осъществили дискриминация по смисъла на § 1, т.1 и т.3 от ДР на ЗЗДискр. във връзка с чл. 5 от ЗЗДискр. под формата на „тормоз“ на работното място по

признак „обществено положение“ и „преследване“.

За да достигне до този извод КЗД е приела, във връзка с твърденията на жалбоподателите за неравно третиране, изразяващо се в образуване на дисциплинарни производства с даване на писмени обяснения от жалбоподателите и служители, декларирали допълнителна трудова заетост в МБАЛ „Сърце и мозък“ [населено място] с цел прекратяване на трудовите им правоотношения с МУ – П., че не са установени нарушения на дискриминационното законодателство. Посочено е, че изпращането на покани по чл. 193 , ал. 1 от КТ за писмени обяснения е законоустановено задължение за всеки работодател, в случай на достатъчно данни за обосновано предположение за нарушаване на трудовата дисциплина предвидена чл. 187, ал. 1, т.8 от КТ , поради което предприемането на искане на писмени обяснения при наличие на законово основание не може да обоснове наличие на тормоз по смисъла на ЗЗДискр. по признак „обществено положение“. Прието е, че предприетите от страна на проф. д-р Д. Д. Д., д.м. - ректор на Медицински университет, [населено място] действия, имащи за цел установяване на лице ли е нарушение на трудовата дисциплина не можело да се приеме за тенденциозно, недобросъвестно и целящо уронване на авторитета им, като този факт автоматично не можел да обоснове презумпция за неравно третиране, причина за която се явява обществено положение на жалбоподателите.

Относно оплакването за осъществена дискриминация от страна на ответните страни Г. Г. - изпълняващ длъжността управител на УМБАЛ Св. М. [населено място] и И. В., изпълняващ длъжността - ръководител отдел „Човешки ресурси“ в Медицински университет, [населено място] и управител на УМБАЛ „Св. М.“, [населено място], съставът на КЗД е приел, че от събраните по преписката доказателства, не може да се достигне до безспорен и категоричен извод за установяване на твърдението за наличие на тормоз на работното място. Не били представени доказателства за забележки, коментари и действия, спрямо жалбоподателите и други служители на МБАЛ „Сърце и мозък“ [населено място] от страна на ответните страни. Посочено е,

че показания на П. Г. и К. Г. дадени по време на проведеното на 09.02.2023 г. открито заседание по преписката опровергават твърденията за неравно третиране на служители и по конкретно студенти в МУ - П. по време на държавен изпит във връзка служебното им правоотношение с МБАЛ „Сърце и мозък“ [населено място].

В оспореният акт е посочено, че отказът за допускане на провеждане в МБАЛ „Сърце и Мозък“ на държавен стаж на студентите на МУ- П. е породен от обстоятелството, че това лечебно не разполага с необходимите структури като лечебно заведение, през които следва да преминават студентите за провеждане на стаж и завършване на обучението си.

Посочено е също, че прекратяването на трудовите правоотношения на посочените от жалбоподатели (общо единадесет служители на МБАЛ „Сърце и мозък“ [населено място] с прекратени трудови правоотношения с МУ-П.) не сочи за действия на неравно третиране, тъй като част от освободените университетски преподаватели са освободени по техни лични молби за освобождаване, а други при наличие на законови основания за това.

Относно оплакването за липсата на възлагане на преподавателска дейност на д-р Я. И. С., д.м., доц. д-р Д. Г. Х., д.м., доц. Н. П. Ч., д.м., КЗД е приела, че от представените доказателства е видно, че липсват решение на АС и изразена воля на служителите, съгласно разпоредбите на ЗВО и КТ, като освен това предмета на трудовите им договори е да провеждат научни изследвания, т. е липсва преподавателска дейност.

По отношение на оплакването за прекратяване на докторантури на служители на МБАЛ „Сърце и мозък“ [населено място], КЗД е установила, че издадените заповеди на ректора на МУ - П. са за отстраняване на докторантите д-р С. К., д-р С. Л., д-р Х. А. и д-р И. Г. за определен срок, с изтичането на който продължава обучението в процедурата за придобиване на ОНС Доктор. Предвид това КЗД е приела, че не е налице прекратяване на докторантури по смисъла на преустановяване на права на визираните от жалбоподателите лица.

Относно оплакването за „преследване“ в оспорения акт е посочено, че в

производството през КЗД не се установява от ръководството на учебното заведение проф. Д. Д. и ответните страни Г. Г. - изпълняващ длъжността управител УМБАЛ „Св. М.“ [населено място] и И. В., изпълняващ длъжността - ръководител отдел „Човешки ресурси“ в Медицински университет- П. да са осъществени конкретни действия затрудняващи действията на жалбоподателите във връзка с трудовия процес, респективно незаконосъобразни действия по отношение на тях, които могат да квалифицират в преследване.

Административен съд-София град, след като обсъди и прецени релевираните с жалбата основания, доводите на страните, събраните по делото доказателства и служебно, на основание чл.168, ал.1 от АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт на основанията по чл.146 от АПК, намира жалбата за неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган - КЗД, в рамките на предоставените ѝ правомощия, съгласно чл. 47 ЗЗДискр., в качеството ѝ на независим специализиран държавен орган, осигуряващ предотвратяване на дискриминация, защита от дискриминация и равенство на възможностите. В съответствие с чл. 48, ал. 1 и 2, т.3 във вр. с чл. 54 ЗЗДискр., решаващият състав на КЗД е определен с Разпореждане №1188/23.09.2021 г. преписка № 393/2021 г., като предвид въведения защитен признак „обществено положение“ преписката е разпределена на Четвърти специализиран постоянен заседателен състав на КЗД. Съставът е променен със Заповед №12-11-1794/23.09.2022 г. на председателя на КЗД и Заповед №12-11-806/26.04.2023 г. на председателя на КЗД, поради обективна невъзможност на член на състава да присъства на откритото заседание насрочено за 06.10.2022 г. и 27.04.2023 г. Спазено е и изискването за неизменност на състава. Налице промяна в състава от първоначално определения състав, но решението е постановено от състава, който е участвал при разглеждане на делото в последното заседание, съгласно изискванията на чл. 14, ал. 1 от Правилата за производството пред КЗД. Последната разпоредба съдържа изискване за неизменност на заседателния

състав в периода от обявяване на преписката за решаване до произнасяне на решението.

Спазена е и установената форма - решението е писмено и съдържа наименованието на органа, който го е издал; фактическите и правните основания за издаването му; диспозитивна част, както и указание пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва - чл. 66 ЗЗДискр.

При постановяване на решението на КЗД не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които обезпечават законосъобразността на решението. В изпълнение на чл. 55 и сл. от ЗЗДискр., КЗД е спазила предвидената в специалния закон процедура по проучване, като е изисквала и приложила по преписката становища и доказателства от участниците в производството. В изпълнение на чл. 59, ал. 3 от ЗЗДискр. на страните е предоставена възможност да се запознаят с приложените по преписката материали. Съобразно чл. 60-чл. 63 от ЗЗДискр. са насрочени и проведени открити с.з., за участие в които конституираните страни са редовно призовани.

В съответствие със задълженията си сезираният държавен орган е осигурил пълно и всестранно разкриване на обстоятелствата в образуваното пред него производство, след което е постановил решението си. В решението са изложени мотиви, обосноваващи постановения от комисията правен резултат. Съдържанието на акта сочи, че КЗД е проверила и преценила събраните по преписката доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно чл. 36, ал. 3 от АПК, а в изпълнение на чл. 35 от АПК е обсъдила обясненията и възраженията на страните. Установените в оспореното решение факти и направените правни изводи се подкрепят от доказателствения материал по преписката и не се опровергават от събраните допълнително в хода на съдебното производство доказателства. В решението са изложени съображенията, обосноваващи постановения правен резултат, а той съответства на приложимите материалноправни норми.

Разпоредбата на чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр. забранява всяка пряка или непряка дискриминация, основана на пол, раса, народност, етническа принадлежност,

човешки геном, гражданство, произход, религия или вяра, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично или обществено положение, увреждане, възраст, сексуална ориентация, семейно положение, имуществено състояние или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република България е страна. По определението на чл. 4, ал. 2 ЗЗДискр. пряка дискриминация съставлява всяко по-неблагоприятно третиране на лице на основата на признаците по, ал. 1, отколкото се третира, било е третирано или би било третирано друго лице при сравними сходни обстоятелства. С текста на сочената разпоредба се забранява прякото или непряко ограничаване на законните права или интереси на лицата на основание изброените критерии. От друга страна, неравното третиране според нормата на § 1, т. 7 от ДР от ЗЗДискр. е всеки акт, действие или бездействие, което пряко или непряко засяга права или законни интереси. Релевираният с жалбата до КЗД защитен признак е „обществено положение“. Понятието „обществено положение“, за което липсва легална дефиниция в ЗЗДискр, може да се определи като мястото, което едно лице заема в структурата на даден социум и е израз на отношението, оценката, която се дава на това лице във връзка с неговото социално поведение и функции (Решение № 7344 от 17.06.2008 г. на ВАС по адм. д. № 3929/2008 г., VII о.). Следователно, като елемент на „общественото положение“ по смисъла на закона биха могли да се определят например професията на лицето или мястото, в което работи, заеманата длъжност и др. Тормозът е определен като отделен вид дискриминация. За доказване наличието на тормоз не е необходим случай на сравнение. Това обстоятелство отразява основно факта, че самият тормоз представлява правонарушение, поради формата, в която се реализира /физически, словесно или по друг начин, което има за цел или резултат накърняване достойнството на лицето и създаване на враждебна, принизяваща, унижителна, обидна или застрашителна среда-§ 1, т. 1 от ДР на ЗЗДискр./ Законодателят не санкционира абстрактни съждения, писания и идеи, насочени към неопределен кръг лица, носители на защитени признаци, а конкретно

поведение (изразено чрез слово, писмо, телодвижение и пр.), насочено срещу конкретно лице или лица и накърняващо правата и доброто им име. Колкото до тълкуването на параграф 1, т. 1 от ДР на ЗЗДискр. („създаване на враждебна, обидна или застрашителна среда“), се приема, че то има предвид създаването на атмосфера, наситена с враждебност на конкретно място – работно място, учебно заведение, държавно учреждение, търговски обект и пр. С. тълкуване на § 1, т.1 ДР ЗЗДискр. налага извод за необходимостта от кумулативно наличие на нежелано поведение, което има за цел или резултат накърняване на достойнството на конкретно лице, и създаване за него на враждебна, обидна или застрашителна среда. Тази среда като вид социум следва да е с конкретно обособима топография – частен или търговски обект, работно място, учреждение, университет, училище, религиозен храм, дом и др. Следва да се има предвид, че за да е осъществен съставът на „тормоз“, както законът го урежда – чл. 5 във връзка с § 1, т. 1 от ДР на ЗЗДискр., не е необходимо деецът да е целял да тормози, достатъчно е само резултатът да е такъв – т.е. поведението, основано на някой от защитените признаци, да е нежелано от субекта и да е възприемано от последния като накърняващо достойнството му и създаващо враждебна, принизяваща, унижителна, обидна или застрашаваща среда. Необходимо е обаче установяване на причинна връзка между неблагоприятното третиране и признакът, предмет на защита – „обществено положение в случая“.

Оплакванията на жалбоподателите, които работят по трудово правоотношение с МУ- П. и са служители на МБАЛ “ Сърце и мозък” -П. са за неравно третиране по смисъла на параграф 1, т. 1 от ДР на ЗЗДискр. тормоз по признак „обществено положение“, осъществен от страна на И. М. В. - ръководител отдел „Човешки ресурси" в Медицински университет, [населено място] и управител на УМБАЛ „Св. М.", [населено място], Г. А. Г. - управител на УМБАЛ „Св. М.", [населено място] и проф. д-р Д. Д. Д., изразяващ се в инициране на дисциплинарни производства с даване на писмени обяснения от жалбоподателите и служители на лечебното заведение МБАЛ “Сърце и мозък“ [населено място] с цел прекратяване на трудовите им правоотношения

с МУ – П. във връзка с изразената им гражданска позиция в отворено писмо от колектива на лечебното заведение МБАЛ „Сърце и мозък“ [населено място] срещу ръководството на МУ - П. и по конкретно проф. д-р Д. Д. и Г. Г..

В конкретния случай обаче не са налице конкретни факти, изразяващи необосновано и негативно отношение към жалбоподателите, свързано със защитен признак „обществено положение“.

От събраните по преписката доказателства се установява, че във връзка с чл. 192, ал.1 от КТ на 12.07.2021 г. от страна на работодателя са изготвени покани за даване на писмени обяснения до всички служители на МУ - П., декларирали допълнителна трудова заетост в МБАЛ „Сърце и мозък“ [населено място]. Повод за започналите дисциплинарни производства е публикувано на 05.07.2021 г., чрез няколко медии отворено писмо, с което са изнесени сведения за Д. Д. и Г. Г., относно предполагаеми дългогодишни корупционни практики и зависимости между новия и стария ректор, сговор помежду им, непрозрачно управление на МУ - П., разпределянето на пациенти и студенти между лечебните заведения, раздаването на постове, съмнителното усвояване на евросредства на територията на област П. и т.н., като за автор на писмото бил посочен „750- членния колектив на МБАЛ „Сърце и мозък" - П.. Изискването на такива писмени обяснения не се спори между страните и се установява от доказателствата по делото. Видно от самите писмени обяснения обаче, същите са дадени от служителите на основание чл. 193, ал. 1 от КТ, във връзка със започнало срещу тях дисциплинарно производство за нарушение по чл. 187, т. 8 от КТ - злоупотреба с доверието и уронване на доброто име на предприятието, както и разпространяване на поверителни за него сведения. Съгласно чл. 193, ал. 1 и ал. 2 от КТ, работодателят е длъжен преди налагане на дисциплинарното наказание да изслуша работника или служителя или да приеме писмените му обяснения, а неизпълнението на цитираното задължение е нормативно обвързано с отмяна на дисциплинарното наказание. Следователно в случая, става въпрос за провеждане на въведен със закон задължителен етап от дисциплинарното производство, без да се установява при реализиране правомощията на

работодателя да е допуснато неравно третиране на жалбоподателите. Поведението на работодателя, във връзка дисциплинарното производство не е имало за цел и резултат неблагоприятно третиране на жалбоподателите на основа някой от признаците по чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр. В подкрепа на изложеното е и обстоятелството, че в резултат на тези действия не са установени нарушения и други действия от страна проф. д-р Д. Д. Д., д.м. - ректор на Медицински университет, [населено място], в качеството му на представляващ работодателя Медицински университет, [населено място] не са предприемани, което опровергава твърдението им за предприето към тях поведение, изразяващо се в инициране на дисциплинарни производства, с цел прекратяване на трудовите им правоотношения с МУ – П..

Не е доказано и по - неблагоприятно третиране на студенти в МУ-П. и едновременно с това служители на МБАЛ „Сърце и мозък“ в сравнение с другите студенти в МУ-П. по време на държавен изпит. Видно от събраните по преписката гласни доказателствата, на всички студенти, явили се на конкретния държавен изпит е зададен въпрос дали са започнали работа и къде, което е обичайна практика и цели да се установи каква е реализацията на студентите и какво е нивото на знанията им, във връзка с упражняваната професия. Не са представени доказателства относно коментари или действия, с които работещите в МБАЛ „Сърце и мозък“ студенти, участващи в изпита да са били неблагоприятно третирани по време на посочения изпит или по някакъв начин отговорът на този въпрос да е рефлектирал върху оценката от държавния изпит.

Не е налице осъществен тормоз по смисъла на чл.5 от ЗЗДискр., във връзка прекратяване на трудовите правоотношения с МУ - П. на всички служители, които са били в трудово правоотношение и с МБАЛ „Сърце и Мозък“ [населено място]. От общо единадесет служители на МБАЛ „Сърце и мозък“ [населено място] с прекратени трудови правоотношения с МУ- П., четирима са напуснали по собствено желание; на петима са прекратени трудовите договори за допълнителен труд, на основание чл.334 от КТ, предвид наличието на прекратяване на основния трудов договор с Университетска

МБАЛ „Д-р Г. С.“, ЕАД, [населено място], който се явява главен към акцесорния с МУ-П.; един е освободен на основание чл.328, ал.1, т.10 от КТ, поради придобиване право на пенсия за осигурителен стаж и възраст и навършване на 65-годишна възраст, при липса неналичие на основанието на § 11 от преходните и заключителните разпоредби на ЗВО и един е освободен на основание чл.337 от Кодекса на труда (КТ), поради изтичане на срока, за който лицето е било избрано за мандатната длъжност. В този смисъл не се установява решенията за прекратяване на трудовите договори с посочените преподаватели да е взето с оглед защитения признак „обществено положение“.

Правилно КЗД приела, че не е налице прекратяване на докторантури по смисъла на преустановяване на права на визираните от жалбоподателите лица, както и, че отстраняването на докторанти не е във връзка служебното им правоотношение с МБАЛ „Сърце и мозък“ [населено място]. По смисъла на чл.74 от ЗВО, студент, докторант или специализант могат да бъдат отписани или отстранени на посочените основания, като липсва понятието „прекратяване“, с изключение на право на докторантите да прекратят обучението си по собствено желание, по арг. на чл.28, ал.7 от ПРАСМУ. В практиката термина „прекратяване“ се ползва и в смисъла на „Отчисляване без право на защита“, преустановяване на правата на докторанта поради неизпълнение за законовите изисквания за успешно приключване на обучението и придобиването на ОНС „Доктор“. По арг. на чл.33, ал.2 от ПРАСМУ, в срок от един месец, след изтичането на срока на обучение на докторанта, колективните органи вземат последващи решения за отчисляването му без право на защита. Прекъсването на докторантурата е уредена изрично в чл.28, ал.1 от ПРАСМУ и е изцяло зависимо от субективната воля на заявителя докторант.

В случая, докторантура на Алим И. е прекратена по негово собствено желание. По отношение на докторантите д-р С. К., д-р С. Л., д-р Х. А. и д-р И. Г., е представено протоколно решение на Катедрен съвет на Катедра „Ортопедия травматология“ към Факултет „Медицина“ на МУ-П. с

изх.№448/13.04.2022 г. и доклад към него, обективиращи неизпълнението на вменените с чл.29 от Правилника за развитие на академичния състав на МУ-П. (ПРАСМУ) задължения на докторантите, а именно неизпълнение на изискванията за провеждането на докторантурата, включително липсата на периодични отчети и т.н. Установено е, че последно представените и разгледани отчети от докторантите са налични до края 2020 г., като последните не са попълвали и изискуемите атестационни карти за изминали години. Решението на катедрения съвет е потвърдено от Факултетния съвет, в съответствие ал.3 на цитирания чл. 29 съгласно протокола. Издадените заповеди на ректора на МУ – П., обективират така взетите решения за отстраняване на докторантите д-р С. К., д-р С. Л., д-р Х. А. и д-р И. Г. за срок до 09.05.2023 г. след която дата последните могат да продължат обучението си за придобиване на ОНС Доктор.

Относно оплакването за липсата на възлагане на преподавателска дейност на посочени от жалбоподателите лица от представените доказателства е видно, че съгласно представените трудови договори на служителите д-р Я. И. С., д.м., доц. д-р Д. Г. Х., д.м., доц. Н. П. Ч., д.м., същите са назначени в Научноизследователски институт на МУ-П.. Провеждането на научни изследвания е неотделима част от дейността на академичния състав, съгласно разпоредбата на чл. 63, ал. 1 от ЗВО, а научна дейност се провежда и от специално назначените за целта лица, както и от студенти, докторанти и специализанти. В случая, в предмета на трудовите договори на служителите д-р Я. И. С., д.м., доц. д-р Д. Г. Х., д.м., доц. Н. П. Ч., д.м е вменено в рамките на установеното работно време да провеждат научни изследвания, т.е. на посочените лица са възложени дейности, съответстващи на заеманата от тях длъжност и кореспондиращи с длъжностната им характеристика. Действително законът дава възможност допълнително да бъде възложена преподавателска дейност с решение на Академичния съвет на висшето училище до 50 на сто от норматива за учебната заетост по съответните специалности, определен за преподавателския състав на висшето училище, при условията на чл.2 и ал. 3 на чл.26 б ЗВО и при съблюдаване на

ограниченията на чл. 118, ал. 1 на КТ. В случая обаче, такова решение на АС не е вземано през последните години, предвид достатъчността на академичния състав на основните звена - факултети, чиято обучителна функция е основна. Следователно, възлагането на задачи, свързани със задължения по длъжностна характеристика, не представлява тормоз или дискриминационно отношение.

Съответни на закона и на доказателствата по делото са изводите на КЗД, че отказът от допускане за провеждане в МБАЛ „Сърце и Мозък“ на държавен стаж на студентите на МУ- П. е породено от обстоятелството, че лечебното заведение МБАЛ „Сърце и мозък“ [населено място] не разполага с необходимите структури като лечебно заведение, през които следва да преминават студентите за провеждане на стаж и завършване на обучението си, което обстоятелство не се оспорва от жалбоподателите на проведеното пред КЗД откритото заседание.

Не се доказват и твърденията за осъществена дискриминация от страна на Г. Г. - изпълняващ длъжността управител на УМБАЛ „Св. М.“ [населено място] и И. В., изпълняващ длъжността - ръководител отдел „Човешки ресурси“ в Медицински университет, [населено място] и управител на УМБАЛ „Св. М.“, [населено място].

От всички доказателства по делото - гласни и писмени не се установява извършването на твърдяната дискриминация под формата на тормоз по признак „обществено положение“. Причинната връзка между защитения признак и относителното оцетяване е необходим елемент от фактическия състав на пряката дискриминация. Такава причинно-следствена връзка не се установява в случая. Липсата на причинна връзка между спорното лошо третиране и определен защитен признак изключва приложимостта на ЗЗДискр. Законът не е приложим към всяка неприятност, без оглед дали тя се дължи на сериозни признаци като пол, увреждане, сексуална ориентация, лично положение и т.н., които са знаци за системно онеправдаване на цели групи, или на случайни, несъществени или нетрайни белези, които нямат никакво отношение към структурните неравенства в обществото. Вероятно е

да се касае за конкурентни отношения и е възможно да е налице опит за осигуряване на нечестно предимство, т.е. чрез легални средства да се преследва паралегална цел. Въпросът е, че това са отношения, които не се развиват на плоскостта на ЗЗДискр.

По силата на чл. 9 от ЗЗДискр в производство за защита от дискриминация, след като страната, която твърди, че е дискриминирана, представи факти, въз основа на които може да се направи предположение, че е налице дискриминация, ответната страна трябва да докаже, че принципът на равно третиране не е нарушен. Разпоредбата размества доказателствената тежестта в производството по защита от дискриминация, като страната, която твърди че е дискриминирана не трябва да доказва този факт при условията на пълно и главно доказване. Достатъчно е да бъдат установени факти, от които да може да бъде направено обосновано предположение за наличието на дискриминация. В този случай ответникът в производството пред КЗД ще трябва да установява при условията на пълно и главно доказване, че не е налице дискриминация. Обстоятелството, че едно лице е поставено в по-неблагоприятно положение от друго, само по себе си, не е основание да се предположи че е налице дискриминация. Поради това за да се възложи доказателствената тежест на ответника по жалбата трябва да бъде установено не само по-неблагоприятното третиране, но и други обстоятелства, които сочат, че това третиране се дължи на някой от защитените признаци по чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр, за да може са се направи обосновано предположение за наличието на дискриминация. В тази връзка, обосновани са изводите на КЗД, че жалбоподателите не са се справили с носената доказателствена тежест по отношение на твърдяната от тях дискриминация под формата на „тормоз“ по признак посочен в разпоредбата на чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр., а именно „обществено положение“, по смисъла на чл. 5 от ЗЗДискр. във връзка с § 1, т. 1 от ДР на ЗЗДискр.

Преследването по смисъла на параграф 1, т. 3 ДР ЗЗДискр изисква неблагоприятното третиране или неблагоприятната последица да са в отговор на жалба до антидискриминационен орган. Следва да се установи, че

работодателят е предприел мерки като реакция срещу производство, образувано от служител за нарушено равно третиране. Умисълът не е елемент от фактическия състав на правонарушението преследване. То представлява състав от обективни елементи - неблагоприятно третиране, действия за защита от дискриминация, каузалност между тях. В процесния случай от доказателствата по делото не се установява наличието на дискриминационно третиране от страна на заинтересованите страни на посочените от жалбоподателите основания – „тормоз“ и „преследване“ по смисъла на ЗЗДискр. вследствие на изпратената жалба до ответната страна в настоящото производство. Само личните възприятия на жалбоподателите, не могат да обосноват наличие на нарушение на ЗЗДискр. По отношение на „отвореното писмо“ жалбоподателите не са търсили защита от дискриминация, а от незаконосъобразни според тях управленски действия на бившия и настоящия ректор на МУ П., които не са обусловени от дискриминационно поведение.

По изложените съображения съдът намира, че не е доказан фактическият състав на дискриминация под формата на “преследване“ по смисъла на чл. 5 от ЗЗДискр. във вр. с § 1, т. 3 от ДР на ЗЗДискр.

С оглед на изложеното, съдът намери жалбата за неоснователна, а оспореното решение за законосъобразно.

При този изход на спора, правото на разноски е възникнало за ответника-чл.143, ал.3 АПК. То е своевременно упражнено, като е поискано присъждането им преди приключване на устните състезания (чл.81 ГПК, вр.чл.144 АПК). Защитата на ответника е осъществена от юрисконсулт, чието възнаграждение при съобразяване с предмета на делото, реално осъществената защита и проведеното едно съдебно заседание съдът определя в минимален размер-100 лева, съгл. чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предл.5-то и чл. 143, ал. 3 АПК, Административен съд-София град, II-ро отделение, 23-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на д.м.н., проф. Т. Й. В. и проф. д-р П. С. Б. срещу Решение №336/20.09.2023 година по преписка №393/2021 г. по описа на Комисията за защита от дискриминация.

ОСЪЖДА д.м.н., проф. Т. Й. В. и проф. д-р П. С. Б. да заплатят на Комисията за защита от дискриминация, всеки от тях сумата в размер на 100 (сто) лева, разноси за първоинстанционното съдебно производство.

Решението може да бъде пред Върховния административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписки от него.

СЪДИЯ: